

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18.

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DISSAPTE SI TÉ VENT A SA FLAUTA

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

BONES FESTES

L'IGNORANCIA que, sobre tot amb aqueixes coses, no abandona els motlòs antics, vos dona els «*Molts Anys*» desitjant a tots els seus lectors unes Bones festes plenes de salut, i d'alegria.

Per a fer més solemne aqueix desig, a la nostra usança, al repetir aqueixa salutació el dia de Nadal, beurem una copeta de vi ransi, o de melvesia, per tots.

No n'alsareu una, lectors, per aqueixa senzilla, i confiada amiga vostra, que li diven L'IGNORANCIA?

EL POBLE ADORMIT

No sé com és que la gent no s'entem de res. Si tiren, encara que no més sia un pedrolí, dins un safreig, tota l'aigua se mou, i fent onades, s'esten per tot arreu. Si peguen un crit, tot l'aire vibra i el sò corre en toda direcció.

Això que és ver per les coses materials, no ho és per les coses humanes i socials... al manco entre nosaltres. La gent no té interès en sabre les coses. La gent no se preocupa... ni s'ocupa de res... vivim en els llims.

I si no, mirau ahir... Ahir, vengué de Madrid una comissió que representava el cap de Mallorca. Eren les forces vives qui eren anades a tocar la porta de allà dalt, per que desde aquí i per just que sia, no poden arreglar res, per molt que vulguem; eren, anats com he dit presidits per un homo jove, que és una llástima no vulgui ésser ignorant, resolt i decidit, a demanar per Mallorca una de les coses en que somiaven els nostros avis; el port franc o la zona franca.

I feia pena, veure el Moll! Ningú, ningú hi havia! Nosaltres hi anàrem tot-sols, de la classe humil, no mos atrevirem a acostar-mos a saludar aquells senyorots!

Mos ne feiem creus! I pensavem si mos havíem equivocats! Si nosaltres com sempre, tot ho vèim color de rosa!

I tornarem a ca-nostra... i hem meditat.

I com més meditam, més clar vèim aquest problema!

De concedir-mos això, o no, hi ha cent per ú. I tindrà una influència, grossa de tot, en totes les coses i en tots els ordres. La Agricultura l'Indústria, el Comerç, l'economia tota, se transformaran i multiplicaran els beneficis de tot-hom, especialment d'aquelles classes i de la classe obrera. Als pagesos, als industrials i als obrers, interessa d'una manera directa... i nosaltres, an el moll, a l'arribada d'aqueixa comissió no verem, ni pagesos, ni industrials, ni obrers...

Poble! Poble! Desperta't no vulguis ésser tan ignorant en aqueixes coses. Deixa fer-ne d'altres que tu creus que són la llum, i que no te servirán de res més que de sofriment i de nosa, i cerca amb el teu bon sentit, el teu millorament econòmic! Per aquí has de comensar! Creis-me, lectors humils de *L'Ignorància!* El vostre crit, el crit de la vostra ànima, ha d'ésser únic i sempre el mateix: ha d'ésser el que deia un gran home d'Espanya, que com a bon gran home va ésser despullat, el seu crit era la salvació i el repetia sovint: *Pa i escola.*

Interesau-vos per totes les coses que son de verdadera influència social. No dormigueu més.

EL SEMBRADOR.

PER NADAL

Blanca mortalla de neu
cau de la grisor incerta,
La llum del casal de Deu
llúu en la plana deserta.

Dins la boire qui pastura
lentament per dins el plà
l'arbrada gigant hi sura
que el dezembre desfullà.

A dins l'esglèsia daurada
per la claror de mil llums
sura una dolça boirada
d'encens i fruitals perfums,

que fan l'erbossa atapida,
la sibina i el taronger;

la poma de gel cullida
temps enrera en el verger.

El vent congelat inclina
la cinta del fúmeral,
i la neu s'arremolina
a la porta del casal.

**

El padrí posa el tió
de Nadal, a la foganya,
i una dolça vermellò
alegres caretos banya.

Floreix el sant recort... Era
una nit com eixa nit.

De Betlem, a la propera
va néixer l'Infant polít,

i fou una menjadora
el millor bres que tengué,
Ell, qui vestí de llum l'aurora
i d'estels el cel seré!

El qui sols, amb son volé
sol, estels i lluna mou,
fou escalfat per l'alè
d'una muleta i un bou!

Mes prompte una llum divina
sobre el coval descendí,
i la gràcia que il·lumina
a tots els cors resplandí.

I foren àngels a mils
que de la glòria baixaren;
i foren pastors humils
qui, de tot cor, l'adoraren.

De lluny, guiats per l'estrella
venen tres Reis d'Orient,
per veure la maravel·la,
d'eixir el Sol resplandent.

Nit santa; nit de dolçura,
primícia de Redempció...
¡Pau a tota criatura
glòria eterna an el Senyor!

Ivon

Perdonau, mestre Bernat

—Senyor!... mestre Bernat demana si pot conversar amb vostè.

—Que entri.

Això passava ahir just després de dinar i quant estava per prende cafè dins el menjadoret de ca-meva.

La meva dona tot-d'una que sentí de qui

se tractava va comensar a escainar.

—No comprenc com pots aguantar aquest *ente* i sufrir sa seva conversa! ¡mira que hu és fi i educat! Fa oi just sentir-lo. I sense escoltar les meves raons s'en va anar cova aragusada per no *estregarse*—segons digué.

Hi ha que advertir que la meua dona no pot veure mestre Bernat desde un dia que na *Reverte*, una cussa que ell té, li va prende i destrossà el *buá*, que per desgràcia li va caure pujant l'escala. Aquesta feta l'enfurí tant, que de lleuonses ensà sent un odi predilecte per la cussa i pel seu amo.

Entrà mestre Bernat amb so devantal de fer feina; les uieres que par que li volguessen fogir per la punta del nas i una mosca derrera s'oreia.

—¿Que tal Bernat? ¿Que hi ha res de nou? —vaig afegir quant vaig veure que estava més seriò que un refigidor novell el dia que li entreguen es *picarol*.

—De nou, que diguem, no senyor,—respongué; però ja fa dies que volia fè una xarredeta amb Vd, per aclarir un assumpto i posà ses coses en es seu lloc.

Com que jo vaig continuar callat en Bernat va seguir:

—D. Perico estic molt picat de vostè, lo que ha fet amb jo; no hu fan a persones i mai ho hauria esperat. Jo confiava que sa nostra amistat era més forta i més verdadera. De avui en davant hem acabat. (Per moments se exaltava i es morro de baix li tremolava terriblement) No puc consentir que ningú fassigue befa de mi, per que encara que siga un sabateró, sé lletgir i escriure, i fins i tot, com Vd. sap, som estat *ancaldè de barrio*.

—Però, Bernat, vaig dir-li, an-e que treu aquesta rabiada, i en què t'he ofès?

I encara m'ho demana? oi endemés s'en vol falconar de mi? Idò no, no serà,—va seguir, aixecant-se de sa cadira i fent manades, *yo no permito que se falte a la dignidad mia, no quiero tratos con clericales que oprimen baco su yugo al sufrido obrero*.

—Bernat, tu has begut!—vaig cridar, fent-lo tornar seure a la forsa. Esplica't amb una vegada o vesten, que ja estic més de mig empipat ¿De que se tracta? ¡Vaja, aviat, digués!

—Es que vostè m'h i fet un mal ters, estic deshonorat; a sa taverna me fan aluleia, i fins i tot sa *meva* me tracta a cosses.

—¿Però per què? ¿En tenc jo sa culpa d'això?

—I ja es de *raon vida mia*, vostè i ningú més que vostè, per que si no me fos poat demunt *L'ignorància*, diguent si jo era o deixava d'esser, i si havia descobrit un medi per matar es *cóbrilo de sa gripi*, no me passaria lo que me passa.

—¡Per l'amor de Deu! I per això t'has encalabrinat tant, i fins i tot has dita aquesta grapada de dois en foraster? Escolta, i que te servesca per satisfacció: mai he tenguda intenció d'ofender-te, ni crec que res de lo que vaig dir fos cap mentida; però de totes maneres diguem lo que trobes que no estava bé i jo rectificaré.

Mestre Bernat se va serenar i ja tranquil se me va queixar de que hagués dit que era republicà sense sabre per que hu era; després

protestà d'allò del berenar de bistecs de canonge.

—Pero Bernat, li vaig dir, si això són metàfore?

—Tant si són *metàfoga*s com si són castanyes torrades, d'això jo no en beren, respongué encara un poc coent.

A la fi quedarem entesos; li vaig llegir aquesta rectificació assegurant-li que la publicaria, i mos separarem els més amics del món. Aquí va el document.

«Jo, que vaig firmar *Un que obira*, però que el meu vertader nom és *Pere Pep de na Santema*, dic i firm:

1.er Que Mestre Bernat sap per que és republicà (jo no).

2.^{on} Que ell berenaria de xocolate i ensaimada. I, 3.er que és tan net, que se renta cada dia, i els diumenges amb sabó—Lo que fas públic per satisfacció seva i per tranquilidat de la meua conciença»

PEP DE NA SANTEMA

A «L'ignorància»

Grafa nova fonc per mi l'inesperat naixament del setmanari present escrit en pur mallorquí.

El nom de la jova nina, per cert molt bell, «L'IGNORANCIA» a mi'm sembla suau fragància de «L'ignorància» padrina.

Si és cert que ha resucitat la propi neta d'aquella, ben haja el miracle, que ella serà un bon mestre a Ciutat.

Mos contarà amb alegria i amb expressió fina i pura i amb bella literatura les coses millors del dia.

Podrà amb ella el temps passar-se, l'inexpert molt bé instruir-se, l'infelient divertir-se i el poeta embriagar-se...

I si qualcú amb vil despreci l'ofen amb ineficàcia, veient del tal la desgràcia! el perdonarà ¡per neci!

MIQUEL CARBONELL

A LA VORA DEL BRASER DE CA'N GIL

¿...Emperò, mestre Joan; em voleu dir què és això de s'autonomia? Veig que totes ses províncies d'Espanya que pensen i treballen la demanen.

—Si, però els madrilenys no la volen,—respon un altre qui acabava de pendre una copa de palo, davant el fasser.

—Mestre Joan se girà, i diu an el qui contestà sense demanar-li res a ell, I vos que sabeu per que no la volen els madrilenys...?

—Homo, jo vos diré, com que Madrid és el centro d'Espanya, hi ha els homos més sabuts; i jo crec que totes ses coses bones mos venen d'allà.

—Lo que vengué d'allà va esser sa teva credencial de porter amb dotze duros cada mes, que noltros hem de pagar per que tu no fassis feina, te passetgis i puguis beure d'en tant en tant copes de palo.

—Això és ofensiu, mestre Joan.

—Això és una veritat. I saps per que no volen s'autonomia els madrilenys? idò senzillament, per que a Madrid fumen, com tu ara, i ses províncies que treballen, com hem fet noltros avui, escupen. ¿Que ho has entès...?—El porter se posà a fossir, i va pagar sa copa, i ja li ha estret.

Vicens, que no lletgires *l'Almudaina* s'altre dia, que mos deia que s'esperit autòmic nostro *está en pañales*?

—Si, però ja no heu vaig entendre. Això de *pañales* no sé que és ¡mala pesta no sabre es castellà!

—Jo també heu vaig haver de preguntar; però no són *pañales*, són *pañales*.

—I que vol dir *pañales*...?

—Però si no heu tornes dir bé; és *pañales* i no *pañales*.

—No en sortirem, mala pesta es castellà. Homo, digués; que significa aquesta paraula en mallorquí.

—Idò, a mi'm digué un mestre d'escola, que *pañales* vol dir draps o bolcais, *pañales* bresques de mel.

—Bon re-mil...quina desgràcia més grossa és haver de pensar, menjar i viure en mallorquí i haver de lletgir en foraster.

Vos dic, mestre Joan, que això de s'autonomia cap a dins tots es partits; aixís m'ho explicà D. Lluís.

—Molt bé dius, i jo crec que no hi pot haver cap mallorquí que heusiga de bon-de-veres, que no vulgui s'autonomia, tant si és carlista com si és socialista; per que veam: ¿an-e quin pare de família pot agradar, és que per mudar un moble a dins casa seva, haja de demanar permís a Madrid a un senyor ministre que tant sols no sap si hi ha Mallorca en el món? pot anar això...?

—Teniu raó, mestre Joan, i m'hi poreu apuntar an aquest partit.

—No, si no espartit això. Es sentiment autòmic el deu haver de sentir tota persona qui no vulgui esser xot; ni pertènixer a una guarda, en la qual el pastor no se'l veu mai i si saben que hi ha pastor, és per ses pedrades que mos arriben de tant en tant. Ja heu vist en la passada epidèmia: si no fos estat pes dobbés dels mallorquins i per un grapat de senyores i homos de ca-nosra que estimen Mallorca de bon-de-veres, bons garrots hauriem agafats si esperam dobbés de Madrid. Hi ha que desenganar-se: si no heu fèim noltros, del centro de Madrid res mos vendrà més que paga, escup i *tento tieso*.

Molt bé, mestre Joan; he après més avui, que en dos anys que fa que sent parlar d'autonomia. Jo som des vostros.

UN CONRADOR.

Curiositats històriques

Raresas d'homos célebres

Les meves aficions per l'història m'han fet córrer biblioteques, fuitjar llibres, anar an els arxius a remoure papers veis, a visitar museus per observar medalles i plaques històriques... etc. I amb les meves investigacions he trobades notícies històriques de gran interès per l'Humanitat, i que faig contes d'enviar a la *Real Acadèmia d'Història*. Els seus membres, qui hu entenen ferm, segurament premiaràn els meus treballs, dignes de tota recompensa. (Modestia apart.) Segurament també a les biografies d'alguns homos célebres afegiràn els datos que en los meus llargs anys d'estudi he poguts trobar. ¡Alegrau-vos, lectors de L'IGNORANCIA, d'ensaborir primer que ningú aquest dols treball! Si teniu infants que van escola feis-lo-ho copiar i així estoviareu un parei de pessetes de llibres nous!

En *Neron*, célebre emperador romà dormia amb los ulls clucs.

Arquimedes, gran matemàtic grec, no poria consentir que se posasin les sabates primer que'ls calcetins.

El gran Abdherramán II, quant becava era que tenia son.

Mahoma, per escriure el gran *Coràn*, posava les lletres una devora l'altra.

L'ali en Jaume el Conqueridor, glòria de la nostra pàtria, quant desembarcà en el *Pentaleu* tregué primer un peu i llevors l'altre.

En *Colón*, descubridor de les Amèriques, tenguent en les mans uns célebres mapes i caminant damunt cuberta, llenegà amb una pell de taronja, caigué i los va ruar, descuidant-se de posar-los primer en terra i llevors caure.

Napoleón, encara que no passi per gran corredor, se conta que estirava els galindons bastant bé, un dia que essent atlot son pare l'encalsava amb una llandera.

Florencià, se va fer dos cops blaus rodolant una escala.

Anibal, s'esclatava de riure en veure un senyor caure dins un bassiot.

En *Mozart*, pipelletjava quant tenia una busca dins un ull.

Viriato, anava ben abrigat per la Serra Morena, un dia que hi havia nevada.

Nelson, almirant anglès, que s'omplí de glòria en el combat de *Trafalgar*. Moments abans demanà un tassó d'aigua perque tenia set, i per beure-la se posava el tassó a la boca i llavors bevia.

En *Voltaire*, anant a tastar, la patata frita d'amagat de sa cuinera, se cremà els dits i no l'esperà a ella per decantar-los.

Sócrates, quant feia de mestre d'escola, de rabia un dia s'hauria menjat un atlot, però per por de devallar-se el barràm amb qualque garró o costella, no'l se menjà.

Fulanius, era molt distret. Cada dia abans de colgar-se se rentava els peus dins un poal, tirava l'aigua per la finestra i amb un bot se tirava dins el llit. Un dia distret de

tot, tirà l'aigua dins el llit i ell se tirà per la finestra.

¡J'hau val!

L'AUCELLET DE LES SET LLENQUES

Es propiedad del autor.

Queda hecho el depósito que marca la ley.

Eczequeiades

— Pareix que tornàm a temps de rondalles. Jo'm pensava que ara ja no era hora de *qüentos*.

— Ja heu veus, Biel. Però, ¿què vols que te diga! Jo hu enyorava una mica, an això. Al manco no fa empegair es comprar aquest paper i lletgir-lo.

— Amb això tens raó. Perque n'han sortits d'altres, que un si los volia llegir, hu havia de fer mig d'amagat.

— I el qui s'en alabava era aquell qui no sabia el verí que tenia entre mans.

— Mos hi haurem de suscriure:

— Jo heu trob.

— Ala idò! Anem-hi.

¡Això de l'autonomia, ja'n du de mals de caps! Discusions, bregues, articles, discursos, mitfins, visités al Rei... Amb les corregudes, vengudes i anades, que donen, mos fan pensar una mica en dos qui posen plet.

¡Quí guanyarà? Els ignorants pensàm que tot això, no és més que mala fe o falta de comprensió.

Recort una frasse d'un bon amic meu, que cau com anell al dit:

Deia: «Si dos se barallen, el qui té més educació és el que no té raó en la brega, encara que'n tenga en el motiu. Perque ell, qui està més amunt, ha de comprendre lo que fa moure els altres... ha d'esperar...»

Aquí lo mateix... Tants de crits... tants de crits... An-e que venen?

Esquits i espíres

A l'estació del tren, a Ciutat, els disabtes hi ha una gentada grossa. A l' hora de despatxar els billets, la gent s'acaramulla, se sempenetja i s'afica d'una manera incivil.

A altres bandes tot-hom sab que s'ha de posar en filera i esperar torn, perque qui primer i és, primer engrana.

No podriem arribar a veure que se respectàs el dret del qui primer hi és? Això si que seria una prova de civisme, i de que comensam a entendre el socialisme.

Encara hi ha carrers plens de fanc.

Molts d'aplegaments de cases qui se diuen *ciutats* i que no ho són ni de molt, tenen uns carrers qui un dia de pluja romanen intransitables.

Serà cosa de que a la Ciutat de Mallorca hajem d'arribar a armar xàngueres?

Mos sembla que ja és hora de demanar

el servei complet de correus, tal com el teniem abans de la guerra. No cobra una millonada la Companyia de vapors qui té contracte fet amb el Govern? Idò, però què estan?

Es precis que qualcú se cuidi de demanar el correu diari amb Barcelona i que se restablesquen els viatges suprimits, i que se cumplesca el contracte. Tractos són fractos.

La Cambra de Comerç que hi pensa d'això? I que hi diu?

— Daniel, tu que ets d'això de L'IGNORANCIA.

— Si senyor, ¿que hi té res que dir?

— No, homo: t'ho deia per si volien posar un esquit, que arribàs a esquixerada forta, sobre aquets bassiofs, clotals i ginyes de mala mort, que hi ha a la carretera d'Inca a Alcudia. Tenc por que un dia no hi deixi es pellet amb una girada.

— Això no mos ha ho de dir a nosaltres, sinó an el respectables cos d'enyinyers que hi ha a Mallorca, perque vegin si el Govern hi farà posar unes mitges soles.

— O!.. Si ho havem d'esperar de Madrid... Massa feines tenen. Ell En Romanones està de partida a Paris a conferenciar Wilsón! ¿Com vols que pensin amb els clots de devers Son Fè?

— Sabs si mos daven l'autonomia, els nostros cap-pares ja l'haurien adobada a la carretera, perque ells, a vegades en passen en s'auto.

— Ja és de raó, per conveniència pròpia.

El Sr. Sanchez Guerra, aquell qui tanta guerra va fer al Sr. Maura, deia que el discurs d'aquest en el Congrés sobre l'autonomia, era dels millors que havia fets, i afegia: *Quando D. Antonio vino a Madrid, no sabia el castellano y tuvo que aprenderlo.*

Pobre D. Antoni! Es llàstima que hi haja d'estar voltat d'aquesta gent.

Això mos fa recordar una anècdota que conten de D. Antoni Maura.

Anaven de compres amb la seva senyora, i a una botiga de roba, davant una mostra ell va dir: *No me gusta esta ROPA*. I ella el corretgí tot baixet: *No es ropa Antonio, es TELA.*

EL NOSTRO CONCURS

Degut al natural desordenament de tota cosa qui comensa i sobre tot a la venta grosíssima que va fer-se del primer número pels carrers i places de ciutat, molts de suscriptors no han pogut fer-se càrrec del *Nostre Concurs*, per lo que la *Redacció* ha acordat perllongar el temps senyalat, fins al dia 31 d'aquest mes, en que se faràn els actes anunciats a la convocatòria.

Crèim que els nostros lectors n'estaràn contents. Uns perque no havien pogut, (i no'n tenim culpa) dir-hi la seva, i els altres perque així tendràn més cupons... i més motius d'encertar.

A la idó! mem cap-d'any an aquí durà la sort!

CONDICIONS

Quí vulgui prendre part en aquest concurs pot omplir el bolletí que es troba a cada número, es-

No s'ha d'escriure en números s'hora sino en lletres i ben clares per evitar confusions.

Les solucions es poden enviar per correu a la nostra redacció de Ciutat, o entregar-les personalment de 6 a 8, manco les festes.

Dia 29, acabarà el termini d'admetre solucions. Les que arribaran més tard es consideraran fora de concurs.

El dia 31, ja ordenades les solucions rebudes, a les sis del vespre en punt, mirarem l'hora exacta que marcarà el rellotge i serà entregat a la persona que acreditarà haver encertada la solució; l'acte serà públic perquè no pugui donar lloc a protestes de cap classe.

Si ningú endevinava l'hora exacta se donarà an aquell que si hagi fet mes a prop.

Si n'hi ha dos o més que encertin se rifarà entre ells.

El rellotge queda depositat a ca'n Sirbent. Per recullir-lo és precis acreditar la seva personalitat amb testimoni de coneixement.

Cronicó d'Inca

La vaga de sabaters s'és acentuada més.

Dissapte, els obrers demanaren a sos respectius patrons, una hora manco de treball per dia, el 15 per 100 d'augment de jornal els qui guanyin fins a tres pessetes, i el 10, als qui passin d'aquest tipó. Sumant la disminució d'hores i l'augment de salari, venen a demanar els obrers el 20 i els 25 per cent, si bé el valor de les hores i del salari és diferent.

El diumenge, feren un mití an el teatre. El vespre hi hagué a la Sala reunió de patrons i obrers. Aquests manifestaren que no volien intermediaris. No s'entengueren.

El dilluns no's presentaren a son lloc els treballadors de les fàbriques dels senyors Payeras, Gelabert, Pujol, Viuda de Fluxà, Pujades, Mas-sip, Domenech, i alguna altra.

Entre homos i dones són uns 800 treballadors els qui estan en vaga.

Se calcula que els obrers cada dia perden més de 2500 ptes.

La pèrdua dels patrons no deu ser tan grossa. Per llei natural el qui està devall queda engrunat.

El dilluns a una taverna del carrer Major, hi hagué un mití de dones; i el dimars, manifestació femelluda. ¡Aquí no tenim enveja a París!

S'és reconcentrada a Inca molta forsa de la Guàrdia civil, i es diu que an el Corté hi havia una companyia preparada. Nosaltres creim que és un excés de prevensió. Nostros obrers no són tant maleis. Han publicada una fulla a on diven que damanen pà... i les autoritats los volen dar plom! Però... an qui s'és desparat? Gens de nosa ha de fer a nostros honrats treballadors la Guàrdia civil. Ells estan en el dret de demanar i els patrons de cedir o negar.

Avui, dijous, mos hem enterats com estava la vaga, i pareix que'ls patrons han acordat augmentar el 10 per 100 an els qui van a jornal, i un real per parei als treballadors de mà. Emperò els obrers es sostenen a lo mateix, volen també una hora manco de feina.

La impressió que hem recullida, és que'ls patrons, en la vista d'això, ja no volen entrar més

en relacions en la col·lectivitat dels obrers per enguany. En la fàbrica del Sr. Gelabert aixi-mateix hi ha una trentena de persones qui treballen. =Avui ha comparaguda molta gent an el dijous per fer provicions per les festes de Nadal. El bessó s'és aguantat als 25 duros amb tendència a baixà.

CORRESPONDENCIA

Per un malentés en la compaginació dels originals, en el número segón, de dissapte passat, no sortí la correspondència. Que mos ho dissimulin tots, tant els qui enviaven cartes d'encoretgement, com els col·laboradors.

Una altra Espigolera.—Ja mos agrada ferm que envieu cançons. Tot lo que trobeu popular mos agrada i vos ho agraiem.

Un Felanitxé.—Això no és del nostro gust. ¡Homo! Mirau-vos-ho bé, i escriviu coses hermoses dignes d'aquest poble.

Un Mestre.—Si, vos agrada la nostra tasca i sé cert que mos ajudareu. Tots els altres mestres ho haurien de fer aixís.

B. N. Porreras.—Ja podèu estar content de la nostra sortida a rol'lo. Contam amb vos per tot, Mestre Pérris.—El vostro treball que mos agrada ferm literariament, no el podem admetre perquè és injust i contrari a la veritat.

Aucellet de les set llengos.—Bé homo, bé.

J. Ll.—Lo mateix vos deim. ¡Escriviu sempre en mallorquí.

Un Buscuret.—La seva «Carta Uberta» mos ha umplit de satisfacció. Agraïm les seves alabances i paraules d'encoratjament, però més les advertències que mos fa. Ja que posa en la nostra disposició la seva trempada ploma, li suplicam que es deixi veure; perquè es segur que mos entendrem, puis noltros també volem fer Pàtria.

El sen Biniàli.—Quan toquem el registre de les violinades o berbes aprofitarem la vostra partitura.

Un Concedor.—Això si que mos agrada molt! Esperam mos n'enviareu sovint de coses d'aquestes!

Un nin.—Lo negre és massa funest i no mos fa a noltros; mos plau més la color de rosa. Per això vos ho hem modificat una micóia.

M. C.—Va bé. Moltes gràcies. Enviau-ne més.

El Sen Nosenten.—Lo vostro és més cosa d'administració i propaganda que de col·laboració.

J. R.—Grans mercès pel vostro zel.

M. H.—Lo mateix: vos deim.

Pep de sa por.—Re-de-bé, Anirà en tocar torn.

M. C.—L'arreglarem un poc, i anirà.

NOTA: Tots els qui mos envien notícies o correspondències, deven posar-nos la targeta del seu nom. No's tornen els originals.

ESCOLTAU: tots els qui no hagin rebut els números 1.º i 2.º i volen esser suscriptors, que mos ho envien a dir, si los plau, com més prest millor; i als qui no volem seguir la subscripció los pregam que mos retornin el número.

TRENCA-CLOSQUES

TARGETA

D. PERE TORRENTS I. A.

Compondre amb les lletres d'aquesta targeta el nom d'un lloc molt pintoresc i visitat de Mallorca.

SINCATEGOREMA

CAPITAL DE NACIÓ — NEGACIÓ

Canviar aquestes noms per les sílabes del nom d'una planta medicinal.

FUGA DE VOCALS

M. r g . l . d . p . c . t . s
q . . . b . n l . c . n . s . g . . s . n . d .
s . t . v . c . r . n . . . s
d . c . . t . d . n . p . g . s
s . n . d . m . n j . t . n c . d .

ACROSTIC

L'
I
G
N
O
R
A
N
C
I
A

Canviar aquests punts per lletres de manera que se lletgesca horitzontalment el nom d'animals de Mallorca

GEROGLIFIC

X : A

LOGROGRIF NUMERIC

1-2 3 4 5 6 7 8 Camí ample
1 2 3 4 5 6 7 Ofici
3 2 5 4 7 8 Trampa
1 2 3 4 7 Via pública
5 6 3 8 Abundant en els camps
5 4 7 Riu de Catalunya
1 8 Animal
8 Vocal

Solucions a lo del número passat.

A la targeta: Santa Margalida.

A la fuga de consonants:

Si jo amb llàgrimes portia
el vostro amor alcansar
faría creixer la mar
amb lo que plor cada dia.

Al geroglific: Una flor no fa estiu ni dues primacera.

A les semblances: 1 En que hi ha escenes—2 En que tenen cames.—3 En que tenen rems.—4 En que a vegades estan estrellats.

A l'endevinaia: Una corriola.

A la cavilació: Tancant la part inferior dels vuits, la part superior dirà: 000.000.000, o sia res.

CORRESPONDENCIA

En Bum.—Vos si que hi anau desxondit. Ell les heu endevinades totes. Per que no més ne componeu vos qui sou tan trempat?

La Companyia de sa fam.—Be patufets, bé. Totes manco sa fuga de consonants.

Dos que fan ú.—També ho haveu endevinat casi tot. Mos agrada la cançó que heu treta respecte la fuga:

Després de romput el cap
per trobar la solució,
admirat, en reparat,
que estava solucionat,
en el nombre anterior.

Els tres germans.—Enorabona! Fora de sa fuga tot ho heu endevinat.

PRIMER

concurs de L'Ignorancia

D.
creu que el rellotje senyala
les

Firma

Tip. Durán—Inca.